

Meditatief Moment Bosbeskapel, 1 september 2020 Renske Visser
CD Monastère des Dominicaines Notre-Dame de Beaufort: Chante et Marche

No. 1 Invitation à la Louange

Er was eens een koning, een drukbezet mens, die naar zijn priester ging met de vraag:

‘Kunt u mij in één zin vertellen hoe ik de eenheid met God kan bereiken?’

De priester zei: ‘Ik zal je antwoorden met één woord!’

‘Wat is dat woord dan?’ vroeg de koning.

‘Stilte.’

‘En hoe kan ik de stilte vinden?’

‘Door meditatie.’

‘En wat is meditatie?’ vroeg de koning.

‘Stilte!’

Zo begint de Indiase priester Jezuiet, Anthony de Mello, zijn boek *De Weg van Stilte*.

Hoofdstukken uit dit boek stonden enkele jaren geleden centraal tijdens een retraite onder leiding van dominicaan Henk Jongerius in het Franse klooster Monastère des Dominicaines Notre-Dame de Beaufort in Bretagne. Vanmiddag wil ik enkele passages uit *De Weg van Stilte* met u delen.

We luisteren naar muziek van de cd *Chante et Marche* (Zing en Loop), ontstaan in Senegal in de gemeenschap Keur Moussa, uitgevoerd door de dominicanessen van Notre-Dame de Beaufort.

U hoorde al *Invitation à la louange – Uitnodiging tot het lof*.

We luisteren nu naar *Viens Seigneur, Kom Heer*

No. 3 Viens Seigneur

Stilte, zegt De Mello en vele mystici zeggen dat met hem, is: Voorbij de woorden en gedachten komen.

Het probleem met woorden en gedachten is, dat ze beperkt zijn.

God is niet zoals iedereen zegt dat hij is. Hij is niet zoals we hem voorstellen of denken dat hij is. Dat is het probleem met woorden en gedachten. De ideeën en gedachten die we over God gevormd hebben, kunnen zelfs struikelblokken zijn voor onze en andermans zoektocht naar God. Daarom wijst De Mello de weg naar de stilte.

Wilt u de ware stilte ervaren?

Dan is begrip de eerste stap.

We moeten ons realiseren dat God niets te maken heeft met het beeld dat wij ons van hem vormen.

Is dat schokkend? Wordt alles nu in twijfel getrokken? Ik vraag me dat af.

Stelt u zich eens voor dat ik in mijn leven nog nooit een roos heb geroken en ik vraag u:

Hoe ruikt een roos?

Wat zegt u? Probeer u zich die geur maar eens zo goed mogelijk voor te stellen. Eigenlijk zou u er even de tijd voor moeten nemen om het op te schrijven.

Ik weet alleen zeker dat – hoe u ook uw best doet – ik een idee krijg van de geur, maar dat ik de roos niet zal ruiken.

Daarom, zegt De Mello: Als we niet eens in staat zijn om zoiets simpels als de geur van een roos te beschrijven, hoe zouden we dan Godservaringen kunnen beschrijven?

We kunnen een poging doen, dat wel. Maar onze woorden blijven tekortschieten.

God gaat alle woorden te boven.

In de 14e eeuw schreef een onbekende monnik in *De wolk van niet weten*:

‘Wilt u weten wie God is? Er is maar één manier om dat te weten te komen: door het niet te weten.’

Hij bedoelt: Je moet boven je verstand en gedachten uitgaan, dan pas zul je in staat zijn God via je hart waar te nemen.

En de Bijbel dan? De Bijbel geeft ons een hint.

Stel u voor: Ik reis naar Amsterdam en onderweg kom ik het bordje ‘Amsterdam’ tegen.

‘Hé, daar is Amsterdam,’ roep ik.

Ik kijk naar het bord en ga weer terug naar Den Haag.

'Ben je naar Amsterdam geweest?' vragen mijn kinderen als ik weer thuis ben.

'Jazeker,' zeg ik.

'En hoe is het daar?'

'Er hangt een blauw bord met witte letters: A M S T

'Maar dat is alleen het naambord, dat is Amsterdam niet.'

En dat is precies wat de bijbel is: een richtingwijzer.

Ik was in de goede richting.

Woorden kunnen misverstanden oproepen:

Stel u wijst naar de maan en zegt: 'Kijk, daar is de maan.'

Ik zie uw wijsvinger en vraag: 'Is dat nou de maan?'

Dat is het gevaar en het tragische van woorden.

Wat voor de een vanzelfsprekend is, is dat voor de ander niet.

Een man loopt op het strand langs de westkust van Frankrijk. Hij ziet voor het eerst de hoge golven van de Atlantische Oceaan en roept vol verwondering: 'Oh, wat is de oceaan overweldigend en zo uitgestrekt!'

Op dat moment komt een visje voorbij dat lekker aan het rondzwemmen is. Het visje hoort de man en vraagt: 'Waar is die oceaan dan?'

'Daar zwem jij in!'

Het visje ziet alleen water. Het herkent de oceaan niet.

Zou dat met ons soms ook het geval zijn?

Zou het kunnen dat God ons recht in het gezicht staart, maar dat wij Hem niet herkennen, omdat we ons vastpinnen op een bepaalde beeldvorming?

Stilte is de eerste stap naar God en naar het inzicht dat onze beeldvorming zeer waarschijnlijk beperkt is.

Stilte voorbij de woorden, gedachten en emoties. Beelden, gedachten, emoties horen bij ons.

Probeer eens in stilte al die beelden, gedachten en emoties te laten komen en gaan, komen en gaan.

Word je bewust van je zintuigen en gebruik ze.

Ga eens rechtop zitten met beide voeten op de grond, de ogen half geloken, en voel de ademhaling onder je neus. Je hoeft alleen maar te ruiken, proeven, kijken, luisteren en voelen.

Een laatste voorbeeld:

Aan het eind van een zonovergoten dag geniet ik van een stralende zonsondergang.

Er komt een boer op me af. Hij vraagt: 'Waar kijkt u naar? U kijkt zo blij.'

'Ik ben verrukt van die schitterende schoonheid.'

Een week later maak ik dezelfde wandeling en kom ik de boer weer tegen.

Hij zegt: 'U hebt me nieuwsgierig gemaakt vorige week. Ik loop hier nou elke dag even langs. Ik hoop die schoonheid van u tegen te komen. Maar ... ik zie de zon, de wolken, de bomen, het weiland. Maar die schoonheid van u, waar is die?'

Schoonheid is geen ding, schoonheid zit in de manier waarop je kijkt. Je zou het een vorm van genade kunnen noemen als je het mag zien, ik zelf noem het een cadeautje dat je gegeven wordt.

Kijk naar de schepping. Kijk en observeer - zonder oordeel.

Ik hoop van harte dat het u gegund wordt om zo te kunnen kijken, want dan, zegt De Mello, zul je in vrede zijn en zal de stilte bezit van je nemen, dan zul je in staat zijn echt te zien.

Vorige week heeft Petra Oudshoorn de eerste 10 verzen van het Johannesevangelie gelezen.

Ik herhaal enkele verzen daaruit:

'In hem en door hem zijn alle dingen geschapen.

'Hij was in de wereld en de wereld is door hem gemaakt en de wereld heeft hem niet gekend.'

Als je goed kijkt, kun je Hem misschien *herkennen*, zoals je schoonheid kunt herkennen.

No. 14 Blanche Couronne

Laten we bidden

Eeuwige,

dikwijls schieten we te kort in ons bidden
we blijven vragen
eindeloos verwoorden wat ontbreekt

verleen ons de genade van het stil worden
om de stille zang van de Geest te horen
die als een rivier ons innerlijk doorstroomt

breng ons rusteloze hart tot rust,
doe ons zwervende,
op hol geslagen geest
bedaren

nu,
op dit moment
waarin we
in verbondenheid met het gehele universum
en haar veelkleurige schepselen,

binnengaan in het lied van liefde,
het gebed van stilte.

Laten we stil worden.

.....

AMEN

No. 23 Trotaire à St. Dominique

No. 24 Salve

No. 25 Nuit de Beaufort